

In taberna mori

Igo Gruden

Ko se od žalosti napijem vina,
podobe vaše zadnja sled ugasne
v dremotnih mojih mislih brez spomina.

Oblak tako v odsevu zarje kasne
kot v oknu luč počasi v mrak ugaša,
na robu dogori noči brezglasne.

Takrät sem kot popotnik, ki ne vpraša,
kje dom njegov je, kdaj ga bo dosegel,
in če za njim se daljni klic oglašä.

V srce za vas sem svetlih sanj nastregel:
ves čas sijalo je v ljubezni vdani,
na pot je sij vam mesečine legel.

Zdaj je podobno že zaprti rani:
nikamor in nikomur več ne sveti,
brez luči sam po poti grem neznani.

Ko da slovo od vas sem vzel pred leti,
za vami vse mi bolj in bolj je tuje,
na grob so se osuli zadnji cveti.

Če pa še kdaj mi v srcu bol zaključje
in zgolj z očitki skušam jo prevpiti,
naj nikdar vaše jih uhó ne čuje.

Da lažje mi še to je pozabiti,
pozabo pijem, v nji spomin mi gine,
očitki z njim, v dnu bolečine skriti.

Ko prvi svit nad reko v drevju sine
in ptički prebudijo se ob zori,
zapojem jim, da vse na svetu mine,

v popevki bridki: in taberna mori.